

Łucja Pawlicka-Nowak, Zdzisław Lorek

Kiszewy, gm. Tuliszków, woj.
konińskie. Stanowisko 38 - dwór

Informator Archeologiczny : badania 20, 224

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

warstwień w tej części stanowiska wskazuje, że była ona bezpośrednią przyczyną zniszczenia pieca.

Materiały zabytkowe, do chwili pełnego opracowania, znajdują się w Pracowni Dziejów Sztuki Instytutu Archeologii i Etnografii UMK w Toruniu.

Badania zakończono.

KISIEWY, gm. Tuliszków
woj. konińskie
Stanowisko 38 - dwór

Muzeum Okręgowe
w Koninie

Badaniami kierowała dr Lucja Pawlicka-Nowak. Uczestniczył Edward Lorek /autor sprawozdania/. Finansował Muzeum Okręgowe w Koninie. Drugi sezon badań. Dwór obrony /XVI-XVII w./

Dwór był siedzibą Lisieckich herbu Dryja. Ostatnim dziedzicem z tej rodziny był około roku 1636 Andrzej Lisiecki, prokurator królewski, sędzia sarrgat kaliski.

Stanowisko położone jest na niewielkim wzniesieniu wśród podmokłych łąk na północ od strugi, około 500 m na południe od zabudowań wsi i około 700 m na zachód od szosy Tuliszków-Konin.

Kontynuowano badania dążąc do uściślenia chronologii obiektu i jego rozplanowania. Wytyczono wykop około 57 m² przylegający do ubiegłorocznego wykopu przekrojowego, który również pogłębiono. Uchwycono fundamenty muru zewnętrznego budowli o przebiegu NW-SE i częściowo zarys przylegającej do niego od zachodu półokrągłej wieży. Odsłonięto również zarys podziurów wewnętrznych budowli. Uzyskane duże ilości materiału w postaci ceramiki, metali oraz bogato zdobionych renesansowych kafli pozwalają wstępnie datować obiekt na XVI-XVII w. Uchwycone na zewnątrz murów dodatkowe wtórne umocnienia z gliny i drewna prawdopodobnie miały na celu ochronę budowli przed wodami powodziowymi.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Koninie.

Badania będą kontynuowane.

KISIAKI, gm. Tykocin
woj. białostockie
Stanowisko 1

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadził mgr Marek Żalewski przy współudziale Joanny Borawskiej. Finansował konserwator KZA w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Osada z około połowy XVI w.

Stanowisko położone jest na wydmye poprzerywanej w wyniku współczesnych procesów eolicznych na kilka pagórków. Badania geomorfologiczne odsłoniły glebę staroholoceniską, na której znajdowała się cienka warstewka gliny, co sugerowało istnienie obiektu neolitycznego ??/.

Podjęte prace miały za zadanie weryfikację wcześniejszych odkryć. Pod warstwą nady, na poziomie gleby pierwotnej uchwycono został zarys chaty /odsłonięto jedynie połowę/. W jej części północnej wystąpiło skupisko przepalonych kamieni /palenisko/, a w części południowej chata zagłębiała się na około 70-90 cm poniżej warstwy polepy, tworząc rodzaj piwnicy. W jej wypełniku znaleziono liczne fragmenty ceramiki oraz kości, a także całą amforę i połowę misy. W narożniku północno-wschodnim chaty znaleziono brązowy pierścienek inkrustowany skośnymi kreskami. Łącznie przebadano obszar 20 m². Uzyskany materiał pozwala datować obiekt na połowę XVI w.

Materiały znajdują się w opracowaniu w PMA.

Badania będą kontynuowane.